

רע"פ 2193/14 - איהב עיאט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2193/14

לפני:

כבוד השופט א' שהם

ה המבקש:

איהב עיאט

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

אחד

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
מחוזי מרכז-לוד, מיום 9.3.2014, בעפ"ת
13-11-34101, שניתן על-ידי כב' השופט ה בכירה נ'
ואהד

בשם המבקש:

עו"ד ג'ברין ג'בר

החלטה

1. לפני בקשה רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ה בכירה נ' אחד), בעפ"ת 13-11-34101, מיום 9.3.2014, בגין נדחה ערעורו של המבקש על פסק דיןו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופט מ' כהן), בתת"ע 10674-01-13, מיום 23.5.2013.

רקע והליכים קודמים

2. מעובדות כתוב האישום אשר הוגש נגד המבקש עולה, כי ביום 24.3.2012, בשעה 09:20 או בסמוך לכך, נהג המבקש ברכבו בכביש 352 בעודו משתמש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית.

עמוד 1

בגין מעשה זה, יוחסה ל המבקש עבירות שימוש בטלפון בעת נהיגה, לפי תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

3. ביום 23.5.2013 לא התיצב הנאשם לדין שנקבע בעניינו. בית המשפט לתעבורה ציין, כי בתיק יש אישור על המצתת הזמנה כדין לבקשתו, והוא אף הגיע בקשה לדחית מועד הדיון אשר נדחתה. לפיכך נקבע, כי אי-התיצבותו של הנאשם לדין שקבע להודיה, והוא הורשע בעבירה שויוסה לו בכתב האישום. באותו מועד נגמר דיונו של הנאשם, ולנוכח עברו התעבורי המכביד, הכול עבירות חוזרות של שימוש בטלפון בעת נהיגה, השית עליו בית המשפט לתעבורה את העונשים הבאים: קנס בסך 2000 ש"ח או 60 ימי מאסר תמורתו; 30 ימי פסילה בפועל מלקלן או להחזק רישון נהיגה; 6 חודשי פסילה על-תנאי, לפחות 3 שנים, לבל יעבור הנאשם את העבירה בה הורשע או כל אחת מהעבירות המנוונות בתוספת הראשונה או השניה לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

4. המבקש ערער על פסק דיןו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, וביום 9.3.2014 נדחה ערעורו. המבקש טען כי הגיע בקשה לדחית מועד הדיון בבית המשפט, בשל הזמנת בא-כוחו לדין בבית משפט אחר, אך לא ניתן החלטה בבקשתו. בית המשפט המחוזי קבע, כי אף אם תתקבל גרסתו של הנאשם, הרי שמשלא נדחה מועד הדיון, היה עליו להתיצב לדין במועד שקבע לכך. בית המשפט המחוזי הוסיף וציין, כי לבקשת 61 הרשות קודמות, ובכלל זאת 6 עבירות של שימוש בטלפון בזמן נהיגה. בנסיבות אלו, לא נמצא מקום להתערב בפסק דין של בית משפט השלום.

בקשת רשות הערעור

5. המבקש הגיע בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי, במסגרתה חזר על גרסתו בנוגע לסיבות שבטען הוא לא התיצב לדין. המבקש חזר וטען, כי ביום 21.5.2013, הינו יומיים לפני מועד הדיון שקבע בתיק זה, הזמן בא-כוחו של הנאשם להופיע בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, וכך יכול היה להגיע לדין בעניינו של הנאשם.

דין והכרעה

6. לאחר שעניינו בבקשת רשות הערעור ובנספחה, נחה דעתו כי דיןה של התביעה להידחות.

7. הלה היא מלפניו כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה במסורת, ואך במקרים המעלים שאללה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטני של הצדדים לבקשתו, וכן במקרים חריגים בהם קיים חשש מפני עיוות דיןו של הנאשם או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 8561/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.4.2014); רע"פ 1623/14 גבראה נ' מדינת ישראל (1.4.2014); רע"פ 1717/14 ליזרוביץ' נ' מדינת ישראל (30.3.2014)). בעניינו, לא מצאתי כי בבקשת רשות הערעור מגלה כל שאללה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית כאמור, המצדיקות מתן רשות ערעור ב"גיגול שלישי". טענותו של הנאשם ממוקדות בעניינו הפרט, וועסקות, רובן ככלון, בישום הוראותו של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), על נסיבותו הקונקרטיות של המקרה דן. מכאן ברי, כי אין בטענותו של הנאשם כדי להצדיק היעתרות בבקשתו.

בנוסף, לא מצאתי כי בנידון דין קיימ חש מפני עיוות דין של המבוקש או כי מתקיימים שיקולי צדק כלפיו.

8. בבחינת מעלה מן הצורך אציו, כי אף לגופו של עניין לא מצאתי פגם בהחלטותיהן של הערכאות הקודומות. סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי קובע סדר דין מיוחד לערבות מסוימות, החורגים מסדרי הדין הנוהגים, בדרך כלל, במשפט הפלילי. כך, סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כי בעברות תעבורה שלא גרמו לתאונת דרכיהם שבה נחבל אדם חבלה של ממש, יראו נאשם שהזומן כדי למשפטו, אך לא התיציב לתחילתו, כמודה בכל עובדות כתוב האישום. בהמשך לכך, מצמצם סעיף 240(א)(3) לחוק סדר הדין הפלילי את הסמכות לדון נאשם שלא בפניו, אך למקרים בהם לא יגרם לו עיוות דין כתוצאה מכך, וכן נקבע כי בית המשפט לא יטיל עונש מאסר על אדם שהורשע בהיעדרו. בעניינו, אין חולק כי המבוקש לא התיציב לתחילת משפטו על-אף שהזומן אליו כדין. המבוקש תולה את העדרותיו בכיר שבא-כוווע הזמן להתייצב בבית משפט אחר ביום הדיון שנקבע, ואף מפנה לבקשת לדחיתת מועד הדיון, שהגיע לבית המשפט לתעבורה. ואולם, מקובלות עלי, בעניין זה, קביעותיהן של הערכאות הקודומות, למשל עונתה בקשרו לדחיתת מועד הדיון, היה על המבוקש להתייצב לדין במשפטו, ואין בזימונו של בא-כוווע לדין אחר, שלטעنته נערך באותו היום, כדי להצדיק את העדרותו. לפיכך, ומשלא מצאתי כי קיימ חש לעיוות דין של המבוקש, ונוכח העובדה שבית המשפט לטעבורה נמנע מההשיט על המבוקש עונש מאסר, אין כל עילה להתערבותו של בית משפט זה.

9. אשר על כן, בבקשת רשות העreauו נדחת.

ניתנה היום, י"ג בניסן התשע"ד (13.4.2014).

ש 1 פ 5